

сичкый-тъ свѣтъ приближаваше да бѣде мой.—[нажале-
но] Нѣ дойде проклѣта-та добродѣтель на свѣта, въз-
дигна училища и Читалища, отъ кои-то не ся страху-
вахъ толкова, защо-то, като жена-та е моя, т. е. кога-
то жена-та ся вози по мои-тъ кола, тогази замжжъ-тъ
не трѣба нѣ-голѣмъ нѣкъль.—Нѣ отъ кога-то ся отво-
рихъ тѣзи женскы дружества, отъ тогази мои-тъ силы
захванахъ да онадвѣтъ.—О! ты добродѣтель, какво ми
направи ты!—Гдѣ-то азъ бѣхъ посѣяла ненависть, о-
мразъ и роскошность, ты стиде да проповѣдвашъ и да
вкоренявашъ любовь, умѣренность и задружность.—[съ-
стиснати жбы подигнати юмрукъ] Нѣ чякай, чякай
проклѣтнице! Недѣй още ржкопѣска!—Имамъ азъ още
мои привърженици на свѣта, както между жены-тъ, тѣй
и между мъже-тъ, кои-то още мж славятъ;—още Бо-
гыня-та Злоба не е заспала.—[слѣдъ малко мжляніе]
Нѣ кждѣ сж мои-тъ помагачки? [выка] Аспидо! Ксан-
тино! кждѣ сте! [Чюва ся гласъ отъ далечъ] Тукъ сме,
тукъ сме!

Злоба-та.—Елате нѣ-скоро и недѣйте мж оставя въ недоумѣ-
ніе или треперете отъ гнѣвъ-тъ ми!

Позорище 2-го.

Богыня-та Злоба.—Аспида и Ксантипа [влизатъ съ наведены
главы и ся спиратъ на далѣчь].

Злоба-та.—[сърдито] Кждѣ ся забавихте толкова време, вый
проклѣты вѣщици.

Аспида.—[жялно] Ахъ Богыне!

Злоба.—Какво охканъ проклѣтнице!

Аспида.—Ахъ Богыне!

Злоба.—Хортувай проклѣтнице или сега щж ты раскжсамъ!

Аспида.—Ахъ Богыне, не смѣж.—Нека говори Ксантипа.

Злоба.—[сърдито] Хортувай прочее ты, Ксантипо.

Ксантипа.—Ахъ Богыне!

Злоба.—Е! още?